

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **P. G.**, nar. ..., evidenční číslo ..., ..., státní příslušnost Arménská republika, hlášen k pobytu na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-ZA19-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-ZA19-2017, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil jeho řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu

příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen nařízení „Dublin III“), je Rakouská republika.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 nařízení Dublin III. V takovém případě žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobci otisky prstů a tyto zaslal do systému EUODAC, když následně zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, a to dne 30. 1. 2016. Rakouská republika uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 15. 11. 2017.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech, má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu a čl. 3 nařízení Dublin III, neboť nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení. Žalobce zopakoval důvody své žádosti o mezinárodní ochranu (spory o 30 tisíc dolarů mezi jeho rodinou a rodinou z arménské vesnice Zartonk), kvůli kterým opustil zemi původu. Odcestoval do Rakouska, kde byl do roku 2011, kdy se vrátil zpět do Arménie. V roce 2016 opětovně přicestoval do Rakouska a požádal tam o mezinárodní ochranu. Namítá, že azylové řízení v Rakousku, které s ním bylo vedeno, bylo nespravedlivé, tlumočník především chybně tlumočil jím sdělené skutečnosti a předložené listiny. Uvedené pak přisuzuje skutečnosti, že je Jezid. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a že se Rakousko při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu dopustilo závažných nedostatků a porušilo princip non-refoulement. Při navrácení do Rakouska mu hrozí deportace do Arménie, kde mu jde o život, tamní policie je zkorumpovaná a nelze se dovolat pomoci u státních orgánů, jak vyplývá ze zpráv o situaci v Arménii (dle uvedeného internetového odkazu). Nesouhlasí se svým předáním do Rakouska, neboť se dopustilo závažných nedostatků v řízení o mezinárodní ochraně a žádá, aby o jeho žádosti rozhodla Česká republika. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že postupoval v souladu s dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zrekapituloval důvody žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu a dále zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o nutnosti aplikovat na případ žalobce článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III o

příslušnosti prvního členského státu, v němž byla žádost podána. Konstatoval, že ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyšlo najevo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, a to dne 30. 1. 2016 a dne 29. 3. 2011. Žalovaný proto požádal dne 9. 11. 2017 Rakouskou republiku o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Dne 15. 11. 2017 obdržel žalovaný akceptaci Rakouské republiky o uznání své příslušnosti k posouzení uvedené žádosti žalobce. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že Rakouská republika je členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Je považována za bezpečnou zemi původu, a to nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Rakouské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Tedy ani žalobci tam nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žalobce o mezinárodní ochranu. Z uvedeného nevyplývá opodstatněný důvod k obavám z návratu do Rakouska, kde bude řízení dokončeno. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje doplnění.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že dne 8. 11. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedl, že ze své vlasti vycestoval nelegálně v lednu roku 2016 přes Gruzii, Ruskou federaci, Běloruskou republiku a Ukrajinu do Rakouské republiky, kde požádal dne 30. 1. 2016 o mezinárodní ochranu. Po zamítnutí této žádosti se po dvou týdnech rozhodl, že vycestuje do České republiky. Dne 2. 11. 2017 přicestoval vlakem z Lince do Brna. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu v České republice je spor o 30 tisíc dolarů mezi rodinou žalobce a jinou rodinou z arménské vesnice Zartonk. Tento spor vznikl z důvodu nesplaceného závazku, který žalobci neuhradili příslušníci znepřátelené rodiny. Spor vznikl v roce 1993, kdy žalobce a jeho bratr provozovali obchod na Ukrajině, který přenechali svým známým za uvedenou částku, kterou jim druhá rodina nikdy neuhradila. Žalobce dále uvedl, že spor pokračoval i po jejich návratu z Ukrajiny do Arménské republiky a vygradoval zavražděním jeho bratra zmíněnou rodinou. V důsledku této události žalobce v roce 1995 z vlasti vycestoval do Ruské federace a následně v roce 2003 do Rakouské republiky, kde společně s manželkou požádali o mezinárodní ochranu. Pobýval tam do roku 2011, kdy se vrátil zpět do vlasti. V Arménské republice pobýval tři měsíce, byl tam napaden, zraněn a hospitalizován v nemocnici. Proto v lednu roku 2016

opětovně přicestoval do Rakouské republiky, kde opět požádal o mezinárodní ochranu. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, a to dne 30. 1. 2016 a dne 29. 3. 2011.

Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 9. 11. 2017 adresovaná Rakouské republice s odpovědí ze dne 15. 11. 2017 o uznání příslušnosti Rakouské republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, záznam otisků prstů žalobce ze systému EURODAC, listiny předložené žalobcem v rámci s ním provedeného pohovoru dne 8. 11. 2017 (kopie úmrtního listu bratra žalobce, lékařská zpráva žalobce z Arménie a Rakouska, vyhlášení pátrání po žalobci). Dne 28. 11. 2017 byl žalobce s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámen.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po

provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba je d ů v o d n á**.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 7 odst. 1 cit. nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce cit. nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Žalobce de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, neboť řízení, které s ním bylo v Rakousku vedeno, bylo dle jeho tvrzení nespravedlivé, nedostatečné a v řízení o mezinárodní ochraně došlo k závažným nedostatkům. Namítá tedy systémové nedostatky tamního řízení s tím, že žádá, aby o jeho žádosti rozhodla Česká republika.

Při posouzení předmětné věci krajský soud vycházel z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-72 opakovaně uvedl: *„Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele musí být obsažena v rozhodnutí o každém jednotlivém případě, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27, nebo ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22). Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze mechanicky vyjmenoval, proč nelze použít žádné z kritérií v kapitole III nařízení, a následně použil první pododstavec dotčeného ustanovení, na jehož základě určil jako příslušný stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Itálii. Pokud však úvaha žalovaného o tom, že v dané zemi neexistují systémové nedostatky, není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. To měl být také správný závěr městského soudu, jehož povinností je zkoumat takovou vadu z úřední povinnosti a vadné rozhodnutí zrušit.“* Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„Obecné formulace o společném evropském azylovém systému, který je vybudován na vzájemné důvěře v dodržování lidsko-právních dokumentů, a dále o Itálii jako členském státu Evropské unie, považovaném za bezpečnou zemi původu, jsou vyvratitelné domněnky, které má správní orgán zkoumat z úřední povinnosti. Tato tvrzení navíc žalovaný uvádí zcela mechanicky i ve vztahu k jiným členským státům, přitom pro ně nemá oporu ve spisu. Nemohou proto obstát jako nosný argument ani pro rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ani pro následné zamítnutí žaloby; viz k tomu rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 Azs 304/2016-26, ve kterém je mj. také demonstrativní výčet možných zdrojů informací o stavu azylových řízení a podmínek přijetí v členských státech EU (např. AIDA, ECRE, diplomatické mise České republiky, zprávy Evropské komise či nevládních organizací jako Amnesty International, Human Rights Watch aj.). Nadto tyto informace musejí být aktuální.“*

Výše uvedené závěry shrnuté Nejvyšším správním soudem v citovaných rozsudcích lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Žalovaný použil obdobné obecné informace o základních zárukách a zásadách azylového práva a řízení ve vztahu k Rakouské republice jako bezpečné zemi původu a pod (viz výše – vyjádření žalovaného k žalobě), přičemž uvedenou úvahu nepodpořil žádným důkazem, tj. žádnou z výše citovaného demonstrativního výčtu zpráv, která by byla založena ve spise. Krajský soud tak nemohl správnost či nesprávnost takové úvahy potvrdit či vyvrátit. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce rovněž nenabídl ke svému tvrzení o systémových nedostatcích rakouského azylového řízení žádný důkaz. Jím nabídnuté důkazy se vztahují k meritu podané žádosti o mezinárodní ochrany, o níž bude rozhodovat až správně určený příslušný členský stát. Úlohou krajského soudu není nahrazovat činnost správního orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neoznačil byť jedinou zprávu, z níž by bylo možné jím učiněnou úvahu o tom, že v Rakouské republice nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, zhodnotit. Krajský soud se nad uvedeným postupem ze strany žalovaného pozastavuje, neboť z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z dalších jeho rozhodnutí v obdobných věcech z poslední doby je zcela zřejmý právní názor tam vyslovený, tedy, že správním orgánem učiněná úvaha

v každém individuálním případě musí být podložena příslušnými, a to aktuálními zprávami, které musí být součástí správního spisu, tak aby správní soud mohl rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumat.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí je postiženo vadami řízení. Krajskému soudu proto nezbylo, než v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaný doplní správní spis o aktuální materiály dokládající současný stav rakouského azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a přezkoumatelným způsobem se vypořádá s otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Rakouské republice dochází k systémovým nedostatkům, které by pro žalobce představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že soud rozhodl ve věci meritorně zrušením rozhodnutí žalovaného, nerozhodoval již o dalším návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce náklady řízení nežádal a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

pokračování

7

32Az 75/2017

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. leden 2018

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.